

JAG TÄNDE PÅ EN SEKUND

Vid min mammas gård fanns en fotbollsplan.
Där lirade jag och grannungarna varje dag.
Ibland fick jag inte vara med
för att jag var för liten. Då tände jag på en sekund.
Jag hatade att vara utanför. Jag hatade att förlora.

Men det viktigaste var inte att vinna,
det var finerna och de sköna grejerna.
Man skulle impa med tricks och dragningar.
Man övade tills man kunde dem bäst av alla och folk sa:
– Oj, oj! Wow!

Fotbollsplanen var liten, så det gällde att vara snabb
i fötterna. Särskilt för mig som var liten och klen.

Ofra skrek morsorna från fönstren:
– Det är sent. Maten är klar. Kom in nu.
– Snart, snart, svarade vi.

Men vi lirade bara på. Det kunde bli sent
och regn och allmänt kaos, men vi fortsatte.
Ofra sov jag med bollen bredvid mig.
Innan jag somnade tänkte jag ut
vilka tricks jag skulle göra nästa dag.
Det var som en film som hela tiden
snurrade i mitt huvud.

OM JAG BARA SPRINGER FORT NOG

Min familj och jag bodde i Rosengård utanför Malmö.

Det var fullt av somalier, turkar, juggar, polacker, alla möjliga blattar och svenskar.

Vi är huller om buller i vår familj också.

Farsan är bosnier, morsan är kroat och lillbrorsans farsa är serb.

Det var inte lätt hemma.

Ingen frågade:

– Hur har du haft det idag, lille Zlatan?

Ingen hjälpte till med läxorna eller frågade om du hade problem.

Du fick klara dig själv.

Det var kaos och bråk, slag och smällar.

Alla hade ett fruktansvärt humör.

Morsan, Jurka, hade inte tid att trösta.

Hon städade typ fyrtion timmar om dagen för att fixa pengar till familjen.

Vi var många hemma som skulle ha mat.

Mina halvsysstrar. Lillbrorsan Aleksandar, som kallades Keki. Och Sanela.

Hon är mitt enda helsyskon och är två år äldre än jag.

Pengarna räckte inte. Man fick ofta kaka

hos någon polare. Morsan grät ofta.

Hon har min kärlek. Ibland orkade hon inte.

Då slog hon oss med träslevar.

Jag var en liten kille. Jag hade en stor näsa

och läspade. I skolan kunde jag inte sitta stilla.

Jag rusade runt hela tiden.

Inget ont kunde hända mig

om jag sprang tillräckligt fort. Så kändes det.

På kvällarna måste jag ibland gå genom en mörk gångtunnel för att komma hem.

Farsan hade blivit rånad där en gång.

Han hamnade på sjukhus med en skadad lunga.

Jag tänkte ofta på det. Fast jag inte ville förstås.

Jag sprang som en galning genom tunneln,

med värsta bultande hjärtat.

Om jag bara springer fort nog går det bra, tänkte jag.

Mamma och pappa skilde sig innan jag blev

två år gammal. Det var inget bra äktenskap, tror jag.

Det var stökigt och bråkigt.

Alla barnen bodde hos mamma.

Men jag längtrade efter farsan. Han hade mer pengar.

Det hände kul grejor när man var med honom.

Sedan hände något med Sanela.

Inga detaljer, det är hennes story.

Men det blev vårdnadstvister och skit.

Morsan grät mycket då.

En av mina halvsysstrar

hade problem med knark också.

Då skulle jag fylla nio.

Jag fattade inte mycket av det som hände.